

Katselin haikeana keittiön ikkunasta, kuinka värikkäät puiden lehdet tipahtelivat yksi kerrallaan harmaantuneelle nurmelle. Huokaisin nostaessani kupin huulilleni. Tänään olisi viimein se päivä. Tänään minä haravoisin pihan. Ensilumi saattaisi sataa koska tahansa. Sitten olisi jo myöhäistä. Kulautin loput kahvista ja sain kunnon yskänpuuskan. ”Tukehdu nyt vielä kahviisi”, tokaisin itselleni sarkastisesti. Minulla oli tapana puhua itsekseni. Aina en edes huomannut sitä. En ainakaan mistään muusta kuin läsnäolijoiden kummastuneista katseista. Puin päälleni vanhan tuulipukuni, jonka olin varta vasten aikanaan ostanut pihatöiden tekemiseen. Tiesin sen näyttävän päälläni naurettavalta, mutta ainakin se oli riittävän lämmin. Kiskaisin vaaleanpunaisen tupsupipon päähäni. Humoristinen lahja mieheltäni. Hänen mielestään vaaleanpunainen puki minua. Olin toista mieltä ja irvistin eteisen peilistä näkyvälle kuvajaiselleni. Vielä pihavaraston avaimet ja olisin valmis työhön. Avaimet, missä ihmeessä nekin nyt olivat. Tongin lipaston päällä olevan korin ja lopulta käänsin sen ylösalaisin. Ne eivät olleet siellä. ”Näinkö tämä nyt alkaa”, tuhahdin aukoessani lipaston laatikoita. Etsin, etsin ja etsin, kunnes viimein pengottuani kaikki mahdolliset ja mahdottomat paikat mukaan lukien jääkaapin ja pakastimen, löysin avaimet. ”Niin tietenkin”, tuhahdin. Olisihan tuo pitänyt arvata. Hieman turhautuneena, mutta silti päättäväisenä astelin varastolle, työnsin avaimen lukkoon ja väänsin. Ovi ei kuitenkaan auennut. Yritin uudelleen. Avain liikkui lukkopesässä jonkin verran, mutta ei riittävästi. Lukko oli jäässä. Huokaisin jälleen ja kävelin takaisin sisälle. Jossain piti olla lukkosulaa. Missähän se oli, mietin kääntäessäni jälleen kerran lipaston laatikoita ympäri. Tuokion kuluttua totesin sen turhaksi ja suuntasin keittiöön. Kuumavesi saisi ajaa saman asian. Kaappasin kaapista muovisen kannus ja täysin sen niin kuumalla vedellä kuin hanasta vain tuli. Suuntasin takaisin vajalle ja kaadoin osan vedestä lukon päälle. Tiesin ettei tämä ollut järkevin vaihtoehto, sillä seuraavalla kerralla lukko olisi varmasti jäässä. En kuitenkaan murehtinut sitä nyt. Olin päättänyt haravoida tänään ja niin aion tehdäkin. Kun viimein sain lukon auki astuin sisään varastoon ja etsin pimeässä valokytkintä. Kuului hiljainen naksahdus ja mitään ei tapahtunut. ”Voi hemmetin hemmetti”, kirosin kärehtänyttä lamppua ja kaivoin puhelimen taskustani. Onneksi kännykässä sentään oli taskulamppu. Kompuroin kiroillen heikossa valossa varaston perälle, jossa tiesin vanhan, mutta hyvin palvelleeseen haravani olevan. Löytyvän varpaani varmasti sadannen kerran horjahdin ja tartuin kiinni mihinkäs muuhun, kuin haravan varteen. Se nojasi seinää vasten juuri siellä mini olin sen viime syksynä jättänyt. ”Ei tässä kauan mene”, tokaisin itsekseni katsellessani lehtien valtaamaa pihaa. En kuitenkaan ehtinyt kovin pitkään haravoimaan, kun käsistäni kuului ikävän kuuloinen rusahdus ja uskollisen haravani varsi napsahti poikki. Kirosin jälleen, tällä kertaa suureen ääneen ja nakkasin käteeni jääneen varren pätkän maahan. ”Antaa olla sitten”, tuhahdin ja otin pari askelta kohti ulko-ovea. Pysähdyin kuitenkin. En ollut niitä ihmisiä, jotka niin vain luovuttavat kesken kaiken. Olin päättänyt tehdä tämän tänään ja jos nyt en sitä tekisi olisin loppuviikon vihainen itselleni ja nyt oli kuitenkin vasta tiistai. Siispä keräsin haravan kappaleet maasta ja nostin ne kuistille odottamaan. ”Ei muuta kuin uuden haravan oston”, mutisin astellessani kosti polkupyörääni. Tottahan toki, jotta päiväni ei olisi ollut yhtään parempi, olivat pyöräni renkaat tyhjä. Puoliksi juoksin varastolle hakemaan pumpun ja rivakasti täysin renkaat. Jätin pumpun kuistille haravan rippeiden vierelle odottamaan ja suuntasin kohti kaupungin kenties halvinta liikettä, josta tiesin tarvitsemi löytyvän. ”Harava, harava, missä olet harava?” mutisin itsekseni kierrellessäni pitkin kaupan käytäviä. ”Jossain täällä ne ovat. HAA!!” suustani pääsi ja osoitin tajuamattani edessäni olevaa harava nippua. Vilkaisin vaivautuneena ympärille ja sain jälleen tuttuja kiusallisia, jopa häpeällisiä katseita. Loin heille hymyn ja käänsin katseeni takaisin siihen minkä vuoksi olin siellä. Edessäni oli erilaisia haravoita. Kaikki huovia. Kokeilin niistä jokaista ja

mieleeni nousi kuva vanhasta ihanasta haravastani. Kuulin jopa sen vihreiden metallipiikkien äänestä osuessaan pieniin kiviin. Missä olivat kunnon haravat. "Anteeksi, että häiritseen", sanoin ohi kiiruhtavalle miehelle, jolla oli yllään myyjän liivi. "Olisiko teillä hetki aikaa?" "Toki, kuinka voin olla avuksi?" myyjä oli teennäisen asiallinen ja hänen äänestään paistoi kiire ja jokin, joka sai oloni vaivautuneeksi. "Etsin haravaa. Vieläkö teillä on myynnissä niitä metallisia?" kysyin vähän välittäen miehen olemuksesta. Minä halusin kunnon haravan. "Vai kunnon haravaa sinä etsit. Unohda se vanha metallinen romu", mies melkein nauroi minulle. "Tässä sinulle harava." Mies ojensi käteeni fiskarsin haravan, jonka hinta oli saada minut pyörryksiin. "Niin mutta kun", sopersin vastalauseita. En minä ajatellut käyttää omaisuutta yhteen haravaan. "Tällä haravalla teet työn vähintään puolta tehokkaammin...", mies aloitti myyntipuheensa, jota en sen enempää jaksanut kuunnella vaan katselin mitä muuta ympäriltäni löytyisi. Ilokseni huomasin kasan puisia varsia. Enhän minä muuta tarvitsekaan, ajattelin ja nappasin varren mukaani. "Kiitos vain kovasti", huikkasin myyjälle, joka edelleen jatkoi selvästi ulkoa opiskeltu puhetta haravan eri hienouksista. Kotona istuuduin kuistin rappusille ja aloin irrottaa katkennutta haravanvartta. Se osoittautui yllättävän helpoksi. Varsi oli tuskin kiinni haravassa enää. Uuden paikalleen laitto ei sitten luonnistunutkaan aivan yhtä näppärästi. Ensinnäkin uusi varteni oli aivan liian paksu. Kipaisin siis hakemaan puukon ja veistelin vartta ohuemmaksi. "Kyllä minäkin tämän osaan", totesin muistellessani, kuinka mieheni oli veistänyt puuta vähän kerrassaan ja kokeillut välillä varren istuvuutta. Olin kuitenkin salaa tyytyväinen, ettei mieheni ollut kotona. Olisin varmasti saanut kuulla, kuinka vaaralliselta touhuni näytti. Hymyilin itsekseni ja jatkoin vuolemista. "No niin! Ja naisetko eivät muka osaa", työnsin varren paikoilleen. Se istui juuri niin kuin pitikin. Intoa täynnä lähdin jatkamaan tunteja sitten aloittamaani työtä. Hyräilin haravoidessani päähäni putkahtaneita sävelmiä ja hymyilin, kuin hullu. Vilkutin ohikulkijoille, joista muutamat vastasivat tervehdykseeni. Kun viimein olin saanut pihan siistittyä ja haravan takaisin varaston perälle etsin vielä uuden lampun hajonneen tilalle. Vanhat taloustikkaat huojuivat allani epätasaisella maalla, mutta sain lampun vaihdettua. Työnsin tyytyväisenä oven kiinni ja napsautin lukkoon. Seuraavana aamuna heräsin pirteänä. Fyysinen työ oli antanut mitä mainioimmat unet. Hiljaa hyräillen keitin kahvin ja ojensin kupin miehelleni, joka ajatuksiinsa vajonneena tuijotti ulos ikkunasta. "Ethän vain haravoinut eilen?" mies tokaisi katsomatta minua. "Kyllä", mitä ihmettä mies tuollaisia kyseli. Kyllähän hän oli itse nähnyt lopputukoksen ajaessaan illalla kotiin. "Kuinka niin?" "Ei, kun ajattelin vaan", mies nyökäytti päätään ikkunan suuntaan. Uteliaana kurkistin ulos ja olin pyörtyä. Tuuli riepotteli erivärisiä lehtiä pitkin pihaa, joka näytti juuri siltä, kuin en olisi edeltävänä päivänä sille mitään tehnyt. "Ei ole todellista", käänsin katseeni ikkunasta ja istuin pöydän ääreen. "Pahuksen syksy."